

Štev. 15., Leto III. VERSKI TEDNIK Nedelja, 11. aprila, 1948.

POJDI TE K JOŽEFU ...

L. 1904 je na Bavarskem umrl duhovnik Dominič Ringeisen. Imenovali so ga švabski Don Bosko. Bavarski finančni minister je jokal, ko je zvedel, da je umrl. V parlamentu so imeli v njegov spomin posebno žalno svečanost. Pa ni bil to kak kardinal, ali škof, ali kak učenjak. Cisto navaden, preprost duhovnik je bil. In kaj je tako velikega storil? Naredil je neverjetne stvari za ubogo, trpečo človeštvo. Tako veliko je storil, da se zli skoro nemogoče. Ustanavljajal je zavode za slepce, gluhe, neme, božjastne, pohabljene, izhirane in izčrpane ljudi. Kot bi čaral, so rasli iz tal zavodi in zgradbe po vseh krajih. In vendar mož ni imel nikakega premoženja. Nekoč je knez - Fugger obiskal njegove zavode za slaboumne v Ursbergu. Nazadnje je rekel: "Zelo lepo je vse to. Sedaj mi pa morate pokazati še svojo zlato jamo." Ringeisen ga je peljal pred kip sv. Jožefa, ki stoji še sedaj tam in mu je rekel: "Tu je naša zlata jama. Za vse se moramo zahvaliti sv. Jožefu, za vsak vinar, za vsak kamen, za vsako srce, ki za nas bije. To kar nam pomaga, je le globoko zaupanje v Boga in priprošnja sv. Jožefa. Ste in stokrat nam je že pomagal v stiski in to prav na čudežen način."

Bil je Ringeisen nekoč v silni denarni stiski. Kaj je storil? Naredil je, naj veliko molijo k sv. Jožefu. Potem je kar na lepem na cesti srečal moža, ki mu je v roke stisnil veliko denarja in mu rekel: "Vi rabite denar, kajne?"

Seveda pa je Ringeisen porabil vsako pr iliko, da je ljudem dopovedal, da je pravo čiščenje sv. Jožefa samo posnemanje njegovih čednosti.

Zares velik in mogočen je ta svetnik. Zlasti velik v svojem modrem in skrbnem varstvu. Kako je noč in dan moral varovati in čuvati božje Dete, da ga je rešil iz smrtnih nevarnosti. Kot svetnik v nebesih, gotovo nima manjše moči, kot jo je imel kot Jezusov rednik in varuh na zemlji. Sv. Cerkev je izročena njemu v varstvo. Tudi vsak del sv. Cerkve je njemu v varstvo izročen. Tako skrbi, varuje in vodi sv. Jožef tudi nas begunce.

Skrbel in vodil je begunsko sv. Družino in jo obvaroval. Skrbel in vodil bo tudi našo begunsko slovensko družino. Saj je del Cerkve, katero on varuje.

Tudi vse slovenske dežele so se že pred stoletji po naših vernih prednikih njegovemu varstvu posvetile in izročile. Koliko pa je v nas zaupanja v varstvo sv. Jožefa? Kako ga častimo? Opravljamo tridnevnice, razne druge molitve itd. Ali ni vse to samo na

ustih. Tudi mi se moramo zavedati, da je pravo češčenje sv. Jožefa le posnemanje njegovega zgleda. Zgleda čistega, neoskrunjenega družinskega življenja; zgleda vestnega, natančnega dela. Saj najbrže tudi on ni vedno delal tistega dela, ki ga je bil izučen, za katerega je imel veselje; najbrže je tudi on v Egiptu delal pri tajcih in za tujce, kar so mu ukazali. Pa je sprejel delo udano, ga natančno, z ljubeznijo izvršil, ker je vedel, da z delom časti Boga. Zgled nam daje v pravičnosti do soljudi in v pravi krščanski ljubezni, ki ne vidi le sebe, ampak skuša povsod lajšati življenje drugim.

Ali ga častimo na ta način, da ga v tem posnemamo? Če ga samo z ustnicami prosimo, živimo pa drugače, se ne čudimo, če nismo deležni njegovega varstva v polni meri.

Veliko in mogočno je njegovo varstvo, iz največjih nevarnosti nas more rešiti, tudi kjer se po človeško zdi nemogoče. Od naši strani se zahteva dvoje: neomajno zaupanje v njegovo varstvo in pomoč in neprestano češčenje, pa ne tako, da bi ga častili samo z usti, ampak tako, da ga častimo s posnemanjem njegovih velikih svetlih čednosti.

Sv. Jožef zaščitnik sv. Cerkve, prosi za nas!

Sv. Jožef, varuh slovenskih dežel, prosi za nas!

NAŠ DOGLED NA SVET

4. Naše stališče.

Sedaj nam je znano, da je možno vsemirje opazovati s prostim očesom ali pa z daljnogledom. Vemo tudi kakšna razlika je med enim ali drugim opazovanjem.

Človek se lahko odloči za Boga ali proti Njemu; lahko veruje ali pa je tudi brezverec. Pravijo, da Bog nikogar ne vleče za las v nebesa.

Od te odločitve je odvisno naše življenje na tem in onem svetu.

Življenje človeka brez vere.

Človek brez vere je materijalist. Priznava samo materijo, to je samo to, kar lahko dožene s svojimi petimi čutili!

Zaradi tega hoče na tem svetu uživati to, kar mu nudita svet in njegove zmožnosti. Je uživanjaželjen. Hoče uživati vse in v največji meri.

Ne gleda na to, ali pride do teh užitkov po pravični ali krivični poti, glavno mu je, da sploh pride do njih.

Hoče čim več materijalnih dobrin: bogastva, uživanja je-di in pijače, naslade, časti, oblasti.

Je napuhnjen, ohol, sebičen, častiželjen, surov, nasilen, krivičen, neprijazen.

Življenje otroka božjega.

Tudi veren človek, ki hoče čim popolneje služiti Bogu na tem svetu, uporablja materijalne dobrine, toda samo v toliko, kolikor jih rabi za svoje življenje.

Bog je človeka ustvaril in ga postavil v materijalni svet, zato mora človek uporabljati vse, da si svoje življenje ohrani in da more izvrševati od Boga dano nalogo.

Toda veren človek uporablja vse pod vidikom večnosti. Rabiti vse le kot sredstvo, ki vodi k cilju: časti božji in večni sreči. Pod vidikom večnosti se potem človek svobodno odleči, kaj bo od vsega, kar ima na razpolago, sprejel in kaj zavrnil. Ne odleča se pa po prijetnosti, kaj mu ugaja.

Čim bolj človek hrepeni po Bogu, tem bolj je popoln. Vendar ima ta popolnost neke stopnje:

Prva stopnja: nič proti Bogu - vedno brez smrtnega greha;

druga stopnja: nič mimo Boga - vedno brez malega greha;

višje stopnje: čim bolj kdo zavrača vse posvetno in rabo posvetnih dobrin, tem višja je njegova popolnost.

Mnogi zapuste vse posvetno in gredo v samostan.

Tam imajo in uživajo samo toliko posvetnega, kolikor rabijo dejansko za vsakdanje življenje.

Ves čas darujejo Bogu z molitvijo in dobrimi deli.

Vsi ljudje pa ne dosežejo enake popolnosti: to je odvisno od naravnih darov, vsak ni za vse; odvisno je pa tudi od milosti. Dolžnost vsakega človeka pa je: vedno bolj hrepeneti po Bogu in vedno skrbeti za čim večjo slavo božjo.

To je krščanski idealizem.

Seveda pa še tako popoln človek ne bo dosegel vse popolnosti na tem svetu. To bo mogoče šele v večnosti, kjer bomo neprenehoma, nemoteno peli slavo Bogu svojemu Stvarniku.

Kakor se materijalist boji smrti, ker bo z njo zgubil vse svoje zemske zaklade in užitke, tako pravi kristjan gleda v smrti samo prehod - četudi iz službe Bogu, vendar iz doline solz v srečno večnost, kjer bo lahko brez ovir dosegel v najvišji meri smoter, ki mu ga je določil Bog - in ga bo lahko častil in slavil na vekov veke.

In v tem se razlikuje krščanski idealizem od življenjskega materijalizma.

ZAVSAM DAN

V pozni spomladi in v začetku poletja so travniki najkrasnejši. Nešteto raznih cvetov se je odprlo. Vse barve se prelivajo iz cveta v cvet, omamne dišave kar plavajo nad dobravami. Tak cvetč travnik, vrt, je vrt krščanskih kreposti. Skoro nešteto jih je, vse so po svoje lepe in mikavne.

Vendar so nekatere, ki so zlasti pomenljive, ki so nekak vir, iz katerih potekajo vse druge, ali če hočete tudi nekak življenjski sok, ki se mora pretakati v vseh drugih. Tem krepostim pravimo glavne kreposti. Razumnost, pravičnost, srčnost in zmernost so te glavne kreposti.

Kakor so v glavnih grehah nekako v zametku obseženi vsi drugi grehi, tako so v teh glavnih krepostih obsežene v jedru druge kreposti, ki iz njih dobivajo rast in moč. Da so vsa naša dela uravnana po pameti, je delo kreposti razumnosti, da se na vse plati pravična je delo pravičnosti. Krepost radodarnosti n. pr. ne bi bila krepost, če ne bi v sebi obsegala kreposti zmernosti, ampak bi se lahko izrodila v lahkomišno razsipnost. Kreposti čistosti pa n. pr. pomaga srčnost, ki zna premagati tudi največje težave.

Zato je prav, da poznamo in razumemo vlogo, katero imajo v našem življenju te glavne kreposti, da se potem s toliko večjo vnemo zavzamemo, da si jih poskušamo pridobiti. Te kreposti bodo namreč potem v našem življenju spravile v pravi in redni red in tek

vse druge kreposti, da bodo zares prave kreposti, ki bodo koristile nam in tudi drugim. Saj krepost, ki ni pravilna lahko škoduje človeku, ki jo goji, lahko tudi odbija druge, namesto da bi privlačila in pridobivala.

Seveda so nekaka duša vseh teh kreposti tri božje kreposti, brez katerih so vse druge mrtve, zato je važno, da te ne prestando gojimo in krepimo. Obratno je pa tudi res, da glavne kreposti razumnost, pravičnost, srčnost in zmernost po pravi poti in v pravih mejah vodijo tudi božje kreposti, da se ne izrode v napačne, v bolezen, v kateri potem lahko zamro. Saj vemo, kako neobhodno sta potrebni veri srčnost in razumnost, prav tako tudi upanju in ljubezni. V isti meri pa morata vse tri prevevati tudi pravičnost in zmernost.

Razmišljajmo o teh krepostih in prosimo, da nam jih Bog podeli, da jih bomo pravilno umeli in tudi v življenju prav vršili.

KATOLIŠKI MISIJONI

K R I S T U S V C E R K V I .

A pojdemo še dalje. V svoji okrožnici je zapisal Pij XII.: "Vendar pa ne smemo misliti, da Glava Kristus, ker je tako visoko postavljen, ne potrebuje pomoči in sodelovanja telesa. Tudi tega se je treba trdno držati - čeprav ob tem po pravici strmino - da namreč Kristus potrebuje sodelovanja svojih udov. Kristus hoče, da ga udje njegovega mističnega telesa podpirajo pri izvrševanju odrešiteljskega dela. To pa ne more biti zaradi njegove potrebe in slabosti, ampak zato, ker je sam tako ukrenil v večjo čast svoje neomadeževane neveste. Na križu umirajoč je neizmerni zaklad sicer podaril svoji Cerkvi, ki ni pri tem nič sodelovala. Kjer pa gre za razdeljevanje tega zaklada, pa hoče, da ima pri tem posvečevalnem delu njegova čista nevesta ne le delež, marveč, da to delo nekako izhaja iz njene dejavnosti. Zares strašna skrivnost in nikoli dovolj premišljevana!"

Kristusu ni bilo dovolj, da skrivnostno živi v svojih udih, jih posvečuje in po njih deli sveto svojo milost in resnico. On sam hoče, da mi sami v sveti Cerkvi pomagamo njegovemu odrešiteljskemu poslanstvu in v polnem pomenu besede postanemo njegovi soodrešeniki in somisijonarji.

Potentakem Cerkev ni drugega, kakor dalje živeči Kristus. In izven nje ni zveličanja, ker je la v

NADALJEVANJE PISMA MISIJONARJA

G. P. RUDOLFA PIFKA.

Lepo se je peljati čez ta ogromna ameriška mesta... Pol treh me je odpeljal neki gospod s taksijem v mesto na naslov, ki sem mu ga pokazal. Vprašal me je, če sem katoliški duhovnik. Povedal sem mu vse. Malo sva še pokramljala in v tričetrt ure sva že stala pred vhodom katoliške cerkve. Tu je slovenska župnija; župnik je frančiškan. Krasen sprejem. On me je že pričakoval. Vozač ni hotel ničesar računati in vzeti. Saj sem frančiškan in iz starega kraja ter misijonar... Drugi dan po sv. daritvi sem prišel k zajtrku. Za eno samo osebo je bila polna miza neštetihih dobrot. Kar si je srce pozelelo, vse sem takoj dobil. Povem vam, da sem šele na tej misijonski poti iz Avstrije naprej, neizbrisno čutil in občutil, kaj se pravi: biti Frančiškov sin; vse zapustiti, mater, očeta, brate in sestre... zato pa prejeti že na tem svetu tisočev bratov in sestri, mater in očetov,

njej Kristus in izven Kristusa ni odrešenja. Svoji nevesti je zaupal nadaljevanje svojega odrešeniškega poslanstva.

S tem je pa dana Cerкви

dvojna naloga. To skrivnostno telo Kristusovo mora živeti in se razvijati po moči Kristusove milosti in po našem prizadevanju. Kakor mora naravno človekovo telo ali katerega koli živega bitja dovajati vedno svežih moči v celice, ki jih že ima, obenem pa skrbeti, da se razraste in dopolni z novimi celicami do naravne velikosti, da zraste od otroka do moža, tako mora tudi nadnaravni organizem, Kristusovo skrivnostno telo živeti in vršiti to dvojno nalogo. Vedno znova mora oživljati celice svojega telesa, obenem pa se širiti in rasti do svoje od Boga določene meje ali, kakor pravi sv. Pavel, "do mere polne starosti Kristusove." (Ev 4,13.)

S tem je označena dvojna naloga Cerkvje: Prvič, širiti se po svetu, to izpolnjuje z misijonskim delom; drugič, pa voditi ljudi, ki so že v Cerкви, jih vedno znova oživljati z dotoki milosti in posvečevati, to pa izpolnjuje z dušnopastirskim delom.

Morda nam bogastvo misli in božjih načrtov ni jasno razvidno. Toliko pa lahko spoznamo in moramo spoznati, da razumemo velikino Cerkvje in nje poslanstvo. (Nadaljevanje.)

=====

NAD STO ameriških protestantskih misijonskih družb je v finančnem letu 1946./47. nabralo za svoje misijone 38.829.804 dolarjev. - Ko bi imeli vsaj polovico njihove radodarnosti in misijonske zavesti!

ki te sprejemajo z božjo ljubeznijo in zate skrbe kot za lastnega sinčka, kot za lastnega brata. Z enim samim kovčkom sem odhajal v misijone.

Ze v Boznu sem dobil dva in vse potrebno. Iz Amerike iz Lemonta pa sem odhajal obložen tako, da sem se skoraj sramoval kot Frančiškov ubožec. Pa saj nisem na nobeno stvar navel srca. Vse bi dal še to uro. - Ko sem prišel v New York, smo se drugi dan že dobili z ostalimi tovariši misijonarji, ki so isti dan prišli z ladjo. Strašno pot so imeli... Tri dni smo ostali še v New Yorku... 19. smo se popoldne odpeljali proti Chicagi z brzovlakom... 6. marca vam šele nadaljujem pismo.

In obenem so to prvi pozdravi iz nove domovine. Sedim namreč Shanghaiju. Tako sem na cilju. 3. marca smo se izkrkali. Na kontroli prtljage so bili izredno strogi... Tukaj so nas nekateri z občudovanjem gledali. Kako to, da Rim pošilja v tem času misijonarje, ko toliki odhajajo iz postojank, ker jim je delo zaradi rdečih onemogočeno. Pravijo, da gremo resničnemu mučeništvu naproti. - Mi se pa smejemo in veselimo. Šele sedaj vidimo, koliko je življenja v Cerкви Kristusovi. Eni odhajajo, da se odmore. Drugi prihajajo, da pomorejo in zavzamejo nove postojanke. Tu se zares vidi življenje mističnega telesa Kristusovega. - (Dalje prihodnjič.)

NOV MISIJONSKI ŽIVLJENJEPIS!

V kratkem bo izšel kratek življenjepisa PRVEGA MISIJONARJA OSREDNJE AFRIKE - DR. IGNACIJA KNOBLEHARJA, - sina našega naroda ki je bil v letih 1850.-1860. splošno poznana osebnost in katerega ime so s spoštovanjem izgovarjali v Egiptu in Sudanu, v Evropi in tudi v Ameriki. Zato so bili tedaj živeči njegovi rojaki zelo ponosni nanj. Žal, je pa danes spomin nanj in vednost o njem toliko bolj oslabela; Slovenci smo ga skoraj pozabili, kot smo že več velikanov slovenskega naroda. - S to majhno knjižico hočemo torej osvetliti zdaj že skoraj čisto nevidno, v 19. stoletju pa tako žarečo zvezdo našega neba, ki jo prav lahko primerjamo z drugo, največjo misijonsko zvezdo, - s Friderikom Baragom.

Knjižica bo imela okusno zunanjo obliko in bo vredna branja, čisto poceni, tako da ti ne preostane drugega kot to, da si jo kupiš.

DEKLETOM

Pred nedavnim sem govorila z dekletom o bodočnosti v tujini. Oči so se ji zazrle v daljavo, ko je izpregovorila: "Res me skrbi kako bo z menoj. Po pravici ti povem, ne čutim dovolj moči v sebi, za življenje in preizkušnje, ki me čakajo. Toliko nevarnosti vidim, da me je strah."

Že v očeh sem ji brala vso tesnobo srca. Razumem te, drago dekle! Saj sama doživljam isto. Pa pogledajva, ali res ni v tujini nobene pomoči, katere se bova oprijeli, da bova mogli preko težav. O, da, dekle, veliko oporo, veliko, pomoč imamo tudi v tujini! Ta opora je sveta mati Cerkev. Cerkev nama bo v tujini nadnaravna mati. Ob njeni roki in pomoči bova varno hodili tudi skozi najhujše viharje življenja.

Samo po naravi smo ljudje res tako zelo slabotni, da sami od sebe nič ne moremo storiti. Brez božje milosti bi brez greha ne mogli obstati, kaj šele v duhovnem življenju. Da je to res nam

Ježus sam zatrjuje: "Kakor mladika sama od sebe ne more roditi sadu, če ne ostane na trti, tako tudi vi ne, če ne ostanete v meni." Kje bomo dobivali milosti za življenje brez greha? Kristus sam nam jih deli po svoji nevesti sv. Cerkvi. Tu je vir, pri katerem črpajmo tudi v tujini. Večina deklet v taborišču zajema pri tem viru. V tujini bomo zajemali moč tudi tu, saj nam Kristus deli svoje milosti prav tako v tujini, kakor v domovini. Zato moramo biti prav tako trdno povezane s Cerkvijo v tujini kot doma ali tukaj. Cerkev bo z isto ljubeznijo in skrbjo kot doma, neprestano zajemala in črpala milosti iz Jezusovih zasluženj in nam jih dobrosrčno delila. Da se bo pa vse to zgodilo, zato moramo ostati v tesni povezanosti z njo. Že sedaj bomo sklenile, da ne bomo zamudile prav nobene prilike, ki nam jih bo Cerkev v tujini nudila za prejemanje milosti.

Skoro gotovo je, da se zaradi različnih ovir, službe, oddaljenosti od cerkve ne bomo mogle sv. maše in sv. zakramentov tako pogosto udeleževati kakor tukaj. Toda, dekleta nobena ovira pa ne sme biti nikdar tako velika, da se ne bi udeležile nedeljske sv. maše. To je naša stroga dolžnost in naj nas stane kolikor hoče, te dolžnosti ne smemo nikdar zanemariti. Zelo se bojim, če bi katera to opustila. Zakaj, čim bi v tem popustila, bi začela pot, ki nujno vodi navzdol. S tem bi postale nezveste vsem svojim visokim in svetlim idealom, za katere smo se in se še borimo. Zastonj bi bila potem naša težka begunska pot, zastonj vse trpljenje, zastonj vse solze! Bolje bi bilo, da bi ostale doma in morda umrle že takrat za svoje ideale. Tisočkrat bolje!

Sklenimo, da se bomo v tujini z vso ljubeznijo oklenile sv. matere Cerkve, naše nadnaravne matere.

Ta zavest in ta sklep naj te tolaži, drago dekle, in v očeh naj zasije zopet sreča in zaupanje.

BODITE BOLJŠA ŽENA!

K sv. Filipu Nerijskemu je prišla neka žena in se je pritožila nad svojim možem, češ, da je napram njej neprijazen in surov, in vprašala svetnika: "Kaj menite, duhovni oče, kaj naj storim?" Svetnik je odgovoril: "Mislim, da je najpametnejše: pojedite domov in bodite boljša žena napram njemu, potem bo tudi on vam boljši mož."

Cerkveno vrhovno sodišče.

Cerkveno vrhovno sodišče "Rota" v Rimu, ki razsoja o neveljavnosti zakonov, je v 10 letih razpravljalo o 833 vloženi tožbah radi razveljave zakona in je 355 zakonov izreklo po temeljiti preiskavi za neveljavne. V raznih državah so pa civilna sodišča v enem letu izrekla po deset, da celo petdeset tisoč zakonov za ločene. Svetost zakona, kje si?

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje).

Nekdo je potrkal.

Gospod župnik je hitro otresel svojo pipico ob rob štedilnika in jo še hitreje vtaknil v žep, nato pa z močnim glasom zaklical:

"Le naprej, čast Bogu!"

Vrata so se počasi odprla in je stopila Cvelbarjeva Cilka.

Gospod župnik je ogledoval neznano gospodično v dežnem plašču in nato vprašal:

"Kaj bo dobrega, čast Bogu?"

"Gospod župnik, ali me nič več ne poznate", je dejala Cilka, ki je videla, kako jo motri gospod župnik.

"Glejte, glejte", se je zavzel gospod župnik, ki je spoznal Cilko po glasu. "Ti si, Cilka? Le naprej, čast Bogu! Le naprej!"

Stopil je naprej in odprl vrata v župnijsko pisarno.

Ko sta vstopila, ji je ponudil stol in tudi sam je sedel.

Povedala je, da je pred tednom naredila zadnje izpite in s tem končala svoje študije.

"Kaj boš pa sedaj, Cilka?"

"Do jeseni bom doma, potem bom pa, če Bog da, stopila v red šolskih sester."

"Zelo sem vesel te tvoje odločitve," je dejal gospod župnik.

"Odkrito Vam povem, gospod župnik, da še nisem popolnoma trdno odločena. Res je, da sem že vse dobro premislila, toda ne čutim še pravega navdušenja, pravega ognja. Zato Vas lahko še razočaram."

"Za vsak poklic je treba nekega navdušenja in ognja, da človek z vsem srcem in vso dušo zahrepeni po svojem poklicu. Nobe na prisiljena stvar ni dobra in zato ne bom niti razočaran niti žalosten, če si boš izbrala drugo pot v življenje."

"Sedaj sem se odločila, da do jeseni ostanem pri materi in očetu. Medtem pa upam, da mi bosta Marija in moja zavetnica sv. Cecilija izprosili pravo odločitev. In tudi Vam, gospod župnik, se priporočam v molitev. Prav radi tega sem tudi prišla, da Vas pozdravim in Vam priporočim svojo zadevo."

"Lepo je to od tebe, čast Bogu!" je dejal gospod župnik. "Od danes dalje se bom pri vsaki sveti maši spomnil na te, da se boš laže prav odločila."

"Bog Vam povrni, gospod župnik", se je zahvalila Cilka in vstala, da bi odšla.

"Ali se ti že muči? Tudi jaz imam prošnjo do tebe."

"Ali res?" se je začudila Cilka. "Ali naj tudi jaz molim za Vas? To delam že dolgo časa."

"Ali res, čast Bogu?" se je vidno vzradoščen nasmehnil gospod župnik. "To je lepo od tebe, toda danes imam še drugo prošnjo."

"To sem pa radovedna".

"S tvojim očetom sva že govorila o tem. Kakor veš, je fara brez organista, kar nam je umrl stari Blaž, Bog mu daj dobro, čast Bogu. S starim Blažem so onemele tudi orgle. Prav bi bilo, če bi se zopet oglasile. Bliža se mesec maj in rad bi, da bi tudi letos lepo počastili Marijo, našo farno patrono! Kaj praviš ti k temu? Bi hotela prevzeti delo organista?"

"Za petje sem navdušena. Drugače pa je s pevci, težko jih je krotiti in prav voditi."

"Imam že mal načrt, katerega bi ti lahko izvedla. Če pristaneš, bom sedanji pevski zbor razpustil in povabil k petju zlasti mlade pevske moči iz vse fare. Vaje bi se morda vršile dvakrat v tednu; en dan za teorijo, drugi pa za petje."

"Kaj bomo pa s starimi pevci? Bojim se, da bo velika zamera."

"Saj lahko tudi oni pristopijo k novemu pevskeму zboru. Stari zbor bom razpustil zato, da bo moral vsak, ki bo pristopil, pristati na pogoje, ki jih bova določila."

"To bi pa morda šlo", je premišljevala Cilka.

"Kdor od starih pevcev ne bi pristal na naše predloge, je pa bolje, da ne pristopi."

Cilka se je zamislila. Čas bo imela in bi ji bile vaje samo za kratek čas. Poleg tega bi pa tudi praktično poskusila svoje zmožnosti v petju in v vzgoji. In končno bi tudi gospodu župniku zelo nerada odrekla.

Gospod župnik je brskal po svojih spisih na pisalnici mizi in končno našel polo papirja, ki jo je iskal. Obrnil se je k Cilki in dejal:

"Se ne moreš odločiti, Cilka? No, tako zelo se ne mudi, lahko tudi počakamo nekaj dni."

(Dalje prihodnjič.)

SMRT MED BEGUNSKIMI DUHOVNIKI

Iz Merana na Južnem Tirolskem je prišla žalostna vest, da se je na veliki četrtek, dne 25. marca, smrtno ponesrečil preč. gospod Anton S k u b i c, ki je pastiroval pri podružni cerkvi Tarsch v Vinschgau od oktobra 1946. Pokojni se je rodil v župniji Šmarje na Dolenjskem dne 7. aprila 1892. in bil v mašnika posvečen dne 24. junija 1916. Bil je veliko let kaplan v Žireh, nazadnje pa od leta 1929. župnik v Gorenjem Logatcu. V maju 1945. je bežal z drugimi begunci v Italijo, on s svojo materjo, ki je sedaj stara 84 let, in s sestro. Na svoji mali sedanji "župniji" je bil zelo priljubljen, kar je pokazal tudi pogreb na velikonočni ponedeljek. Pri pogrebu je sodelovalo vse ljudstvo in 30 duhovnikov, med njimi 8 duhovnikov rojakov iz Slovenije. Naj počiva v miru v tuji zemlji!

To je že četrti duhovnik ljubljanske škofije, ki je umrl kot begunec izven domovine.